

TOTO LISTI

LETO VI.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH - IZHAJA VSAKO SREDO

štev. 35

PLEBISCIT V TRSTU

V Kalabriji in Siciliji je zaviadalo veliko veselje med tamkajšnjim prebivalstvom. Objubljajo mu brezplačen obisk Trsta v primeru, da bi prišlo do tržaškega plebiscita. Potovanje bi bilo nad vse ugodno. Edino, kar bi organizatorji zahtevali od južnih turistov, bi bilo to, da bi si morali med drugimi tržaškimi zanimivostmi ogledati tudi voliše in oddati mimogrede svoj glas v prid priključitve Trsta k Italiji. Vse falzifikate v zvezi s tem so organizatorji pripravljani sami pravočasno preskrbeti.

DRŽAVNA TAJNA

Med državne tajne v Poljski spadajo tudi invalidnine. Ta tajna je pa tako do skrajnosti skrita, da večkrat celo sami invalidi nimajo pojma, kako je z njihovimi — mesečnimi prejemki.

NAJDALJSI MESEC

V Pragi bodo proslavljali »mesec sovjetsko-čehoslovaškega prijateljstva« od 7. novembra do 12. decembra, torej celih 36 dni. Kakor da bi se jim tam meseci že tako ali tako ne dozdevali predolgi! Pričakovati pa je, da bo med tako dolgim razpravljanjem o prijateljstvu popustilo tudi tistih nekaj simpatij, ki pri redkih poedincih obstajajo.

ZANIMIVA NORMA

Čehoslovaški rudarji »presejajo« normo tako, da nalože domala polne vagončke s kamenjem, zgoraj pa nasujejo tenko plast premoga. To se je zgodilo v rudniku Antonin Zapotocki. Zgornji primer kaže, kako »granitno trdna« je zvestoba čehoslovaškega delavstva za velikega prijatelja. Rusi pa si s tega ne store nič; do premoga tako ali tako pridejo — saj so itak navajeni pobrati povsod, kjer se da, vse smetano — ta je pa na vrhu!

RAVNOTEŽJE

(Za Toti list napisal Blaž Mozol, specialni dopisnik iz Rio de Janeiro)

60 — in ravnotežje je ohranjeno. Razumete?

Se en primer: 1 kilogram krompirja stane 30, ena porcija praženega krompirja 20 dinarjev. Potem cena krompirju pade, tako da stane 1 kg krompirja 11, porcija praženega krompirja pa 30 dinarjev. In če sedaj vzamete svinčnik v

roke in računate: $30+20=50$ in $11+30=41$, vidite, da je ravnotežje porušeno — da gostinski obrat prodaja pražen krompir z 9 dinarji izgube.

Ali si po vsem tem, kar ste sedaj slišali o ravnotežju, še upate zahtevati, naj gostinski obrati znižajo cene jedilom? Upam, da

ne. Ravnotežje mora ostati, ne smemo ga rušiti ne mi ne gostinska podjetja. Zato zahtevamo, da morajo takoj zvišati ceno praženemu krompirju na 39 dinarjev, da bo zopet ravnotežje: $11+39=50!$

Zakaj naj bi gostinska podjetja v Rio de Janeiro delala z izgubo?! Jaz odločno protestiram! Honorar za ta članek prepuščam za kritje izgube, ki so jo imele gostinska podjetja, ko so prodajala pražen krompir z 9 din izgube! Posnemajtel!

MALA SITNA...

»Presneti mulc, poln voz igračk smo mu dali, pa se kar naprej dere, da hoče še tisto, kar je v izložbi.«

MEDICINA V ANEKDOTI

Molière pripoveduje, kako se je neki bolnik, potem ko je dobil klistir, sprl s padarjem. Po žolčnem prerekanju mu je bolnik zabrusil:

— Vaše vedenje, moj gospod, izdaja, da niste navajeni imeti pred seboj obraze

— Vi imate vendar ničnega zdravnika — je rekel nekoč Ludvik XIV. Molière — kako ste kaj zadovoljni z njim?

— Sire — je odvrnil Molière — čvekava o tem in onem, on mi predpiše zdravilo, jaz pa jih ne zaužijem in ostanem zdrav.

DOBRO INFORMIRAN LIST

Neki francoski list je pomotoma sporočil javnosti smrt francoskega pesnika Paula Claudela. Takoj za tem je uredništvo prejelo Claudelovo pismo:

»Priobčili ste vest o moji smrti. Ker veljate za dobro informiran list, bo vsekakor tudi to sporočilo držalo. Zato vas vljudo prosim, da me črtate iz seznama vaših naročnikov!«

»LAHKO BI BILI BOLJE NAPRAVILI!«

Neki nadobudni pisatelj je prišel k Anatolu Franceu in ga mučil s svojimi duševnimi »proizvodi«. Ko se ga pisatelj nikakor ni mogel odkrižati, mu je dovolil, da mu prinese ob priliki svoja dela, toda opozoril ga je, naj bodo pisana le na eni strani papirja.

Cez nekaj dni je nadobudni pisatelj prišel in dejal:

»Prinašam vam svoje stvari, napisane samo na eni strani papirja, kakor ste želeli. Drugo stran pa sem pustil prazno.«

Anatole France je vse vestno prečital, potem pa je dejal mlademu pisatelju:

»Lahko bi bili bolje napravili.«

»Kako pa?«

»Da bi bili pustili obe strani prazni!«

LAŽ NA GLAVI

Ze v starih časih so si ljudje barvali lase in nosili lasulje. Zanimiva je stara zgodba o poslanca z otoka Keosa, ki je prišel v Sparto, da bi sklenil s Spartanci neko pogodbo. Prej si je sive lase temno pobarval, da bi ga tuji prijazneje sprejeli. Zgodilo se je pa narobe. Ko je namreč končal svoj govor, mu je dejal spartanski kralj Arhidamos:

»Kako moremo temu možu verjeti, ko že njegova glava kaže, da laže!«

Pogovor na paši

»Ja, pojdiva čez mejo!«
»Haha, misliš, da sem osel?«

VSE ALI PA NIČ!

Mark Twain je dobil nekoč pismo od zelo ugledne osebnosti, nekega višjega državnega uradnika. Slavnih humorist mu ni utegnil odgovoriti, uradnik pa je zaman čakal na odgovor. Naposled je poslal Twainu znamko za odgovor.

Cez tri dni je dobil od humorista dopisnico:
»Znamko prejel. Pošljite mi še papir in ovitek!«

SE NE MUDI!

— Kdaj pa odpelje vlak?
— Ob 19.55!
— Vraga, potem imam pa še dobri dve leti časa!

OGORČENJE

— Pomisli, potem pa mi je vrgel rokavico v obraz...
— Eh, to še ni tako hudol!
— Kako ne, ko je na pozabil roke v njih!

CLOVEK IN ŽIVAL

Slavnega Puškina je visoko plemstvo sicer rado vabilo v svojo sredo, a kaj pogosto mu je dalo čutiti, da je manj vreden od njih. Puškin jim seveda ni ostal dolžan.

Nekoč je prišel na večerjo, pa niso pustili prostora zanj in so ga popolnoma prezirali. Neki naduti general je med jedjo vstal s svojega sedeža in rekel, kakor da je pravkar zapazil Puškina:

»Aleksander Sergejevič, kakšna razlika je med človekom in živaljo?«

Puškin je hitro sedel na generalovo mesto in se odrezal stoječemu generalu:

»Človek je sede, žival pa stoji!«

Vsaka stvar ima svoj namen. Zato nikar ne uporabljajte stvari tako, kot jim ni namenjeno.

Do tega spoznanja sem prišel, ko sem si nekoč namazal čevlje z zaseko — dobra, domača zaseka je bila — le za spoznanje žarka je že bila. Do tega pa je prišlo zato, ker tistega dne — bila je nedelja — nisem imel doma kreme za čevlje — moji čevlji pa so bili obupno umazani, tako da z njimi res nisem mogel na sestanek z dekletom, ki sem ga imel že dva tedna rad in brez katerega, prepričan sem bil, ne morem živeti.

Tako sem torej šel na sestanek z dekletom, s čevlji, ki so se kar bleščali — vse od dobre, domače zaseke. Moje razpoloženje je bilo — razumljivo — na višku!

Medpotoma sem se ustavil pred cvetličarno in razmišljal, kakšne cvetice bi kupil ljubljenu dekletu, ko se je začel smukati okrog mojih nog majhen pes — mislim, da je bil špic. Pogledam in vidim, kako je najprej ovohaval moje čevlje, nato pa še začel oblizovati zaseko — pa čeprav je bila že nekoliko žarka.

Naglo sem odšel — toda pes je šel za mano. Skušal sem ga odgnati, toda špic je bil trdovraten. Se več! Špicu se je prav kmalu pridružil še precej velik volčjak, ki je k vsemu še bil videti hudo bojevit. Kljub temu sta si lepo razdelila interesna področja — izgleda, da nista imela pojma o visoki politiki velesil — in lizala vsak svoj čevlj, ali bolje rečeno, moje čevlje, ki so z lizanjem nevarno izgubljali svoj prejšnji sijaj.

KATEGORIZACIJA KRITIKOV

Casopisni kritik je kritik C kategorije. (V lokalu C kategorije dobiš cinkjeno vino, muhe v debelih rojih, umazane zobtrebe in prte, slabo postrežbo, toda — nizke cene! Brez napitnine.)

Revizni kritik je kritik B kategorije. (Poniklan pribor, spretnejša kuhinja, ventilator za dovažanje zraka, papirnati prtiči za brisanje ust, solnik s soljo in poprom, solidna postrežba. Napitnina — ali pa tudi ne.)

RAZKRONANI ŠTIRJE KRALJI

S prestola, ki so si ga pridobili, nenaden sunek pihne jih nemili.
Od kod privele ta trezni je prepil?
Odpihnil krone jim je — Bojan Štih!

GLEDALIŠKE MISLI

Kritiku se približaj z ljubeznivo ponižnostjo in ne z grozilnimi pismi (Neznani kritik)

Kritiku, ki je nesramen, se približaj z gorjačo in ga z njo nauči lepega vedenja. (Neznani igralec)

Kritiku se sploh ne približuj. Igraj, kakor da ga ni v avditoriju. Na ta način bo tvoja igra mnogo naravnajša. Če boš mislil samo na kritika, bo postala tvoja igra kritična. (Neznani gledalec)

SLOVNICA

— Jurček, povej mi stavek.
— Konj vleče voz.
— Dobro. Postavi ga v velečno obliko.
— Hija!

DVE NAPAKI

Znameniti nemški slikar Menzel je nekoč slikal odličnega zdravnika. Zdravnik je bil vedno zelo zaposlen in tako je dostikrat le po nekaj minut poziral mojstru. Ko ga je mojster nekoč prosil, naj bi še enkrat prišel, češ da mora na sliki še nekaj popraviti, se je zdravnik razjezil in rekel, da ne utegne tolikokrat priti. Tedaj mu je Menzel nedvoumno razložil svoje stališče:

»Vidite, gospod doktor, najina poklica sta povsem različna. Če napravite vi v svojem poklicu napako, jo zakopljejo v zemljo! Če pa to napravim jaz, jo obesijo na steno, da jo vidijo vsi in se lahko tudi vsi po mili volji norčujejo iz nje...!«

ČEMU IZBIRATI

— katero številko čevljev pa želite?

— Vseeno katero. Dajte mi čim manjše, ker jih nameravam podariti nekemu...!

Ptica selivka

»Tukaj še postaja hladneje. Ali se bo res treba preseliti v tople kraje?«

Zadeva z zaseko

Da bi stvar bila še lepša, se je tema dvema pridružil kmalu še tretji — po zunanosti sodeč je bil najbrž križanec med jazbečarjem in bernardincem. Toda kljub nejasnemu rodovniku je razvijal ta križanec poleg izredne požrešnosti tudi silovito napadalnost in špic se je moral umakniti na notranjo stran, pri čemer se mu je nevarno zapletal med noge, tako da bi skoro padel. Vtem se je pridružil mojim čevljem še četrti, verjetno je bil škotski terier, ki se odlikuje po trmi in vztrajnosti. Posledica je bila splošen pasji pretep in jaz sem izkoristil to priliko in jo ucvril okrog ogle. Toda špic me je opazil in pridiral za mano — za njim pa še vsa ostala pasja drhal, ki se je medtem pomnožila še za nekega pudla in prav nagravžnega pekinezerja v pleteni obleki. Za pekinezerjem je prihitela še njegova lastnica in grozeče dvigala svoj dežnik — seveda proti meni.

Naglo sem se odločil: Odprl sem prva hišna vrata, smuknil vanje in jih naglo zopet zaprl. Končno sam! — Ne! Kajti iz nekih vrat se je pokazala oseba nedoločene starosti in nedoločene spola, me pogledala od glave pa do klavrno obližanih čevljev in grozeče vprašala, kaj želim. Zajecijal sem, da iščem gospodično to in to — ime sem si kar izmislil. Toda oseba nedoločene starosti in nedoločene spola je samo z roko pokazala

DOBER NASVET

— Zadnje čase so se pa hudo spravili nad vas pekel! — Seveda, vsega smo krivi mi. Reci mi, kaj pa moremo, če nam mlini pošiljajo moko, pomešano z iztrebki miši in podgan ter drugimi odpadki...

— Ali peki moke ne pre-sejete?

— Poslušaj, kam bi pa prišli, če bi jo morali še sejati. Zato ti svetujem, da ne kupuješ kruha pri nas. Jaz sam ga tudi kupujem rajše v drugi pekarni... Veš, kruh iz naše pekarnice se mi preveč gabi!

Blaž Mozol:

TRŽNA INTERVENCIJA

— Za vruga, kaj v Ljubljani res ni nobene intervencijske trgovine, da cene na trgu ležejo navzgor kot termometer v Sahari?

— Seveda je, pa še občutna intervencija v cenah, samo, ljubček, treba jo je polskati...

— Menda ne z lučjo pri belem dnevu po zgledu filozofa Diogena?

— Z lučjo ne, temveč z avtomobilom, kajti sedaj — v novem veku — se Diogeni vozijo z avtomobilom kar naravnost k proizvajalcem in tam kupujejo po nizkih cenah. Tako se jim ni treba bati zamere branjev in — konkurence!

— Hm, ti, kje pa tičijo ti proizvajalci, ki prodajajo po intervencijsko nizkih cenah?

— Veš, ljubček, tega pa še sam točno ne vem. Jaz namreč nimam — avtomobila!

POLITIKA

Plačilni sprašuje natakarja:

— Zakaj si se vendar tako klanjal onemu gostu, ki ni dal niti ficka napitnine?

— Prav zato, da bi tudi drugi gostje tega ne opazili!

SALJIVO VPRAŠANJE

Katera teta (v štajerski izgovorjavi) je najbolj zaželenena?

Odgovor: Kvali-teta!

POSTENJAKOVO ZACUDENJE

Vratar ogleduje delavce, ki odhajajo domov. Mimo pride tudi Peter, ki tišči roko nekam pod suknjič. Vratar ga sumljivo pogleda, v tem pa pada Petru izpod suknjiča na tla velik prmož, da gromozansko zažvenketa. Vratar ostrmi, Peter pa se počehlja za ušesom:

— To bi pa rad vedel, kateri vrug mi je tole obesil okoli vratu?

BALADA O BATERIJAH ZNAMKE »ZMAJ«

(Melodija: »Zeleni se gaj« iz opere »Manon«)

Baterije »Zmaja« — baterije »Zmaja« je kaj kmalu kraj — je kaj kmalu kraj, nihče pa denarja ti ne — da — na-zaji!

Miličnik hudo — vpraša te: »Kako? Na biciklu naj bi sve-ti-lo!«

Razsvetljuje ni, biate te duši, škodo imaš pri tej pri-lo-žno-sti.«

(Baterije »Zmaja« so namreč v zadnjem času zelo slabe in kratkega življenja.)

Iz zadruga — zase!

»Našo zadrugo, kot vidiš, jemlje hudič«
»Zato pa, kot slišim, imajo vsi njeni doseđanji poslovodje že nove hiše!«

SKRIVALNICA

s terenskega sestanka SZDL

»Kje je član Zveze komunistov?«

(Doma)

DEBELE ČASNIKARSKE

Ljudska pravica, 15. IX. 1953. — Po moderni cesti na Großglockner (ni to slovenski Visoki Klek?) pridrvi Jeep (najbrž kak ameriški milijonar) in si ogleda Helligenblut (morda pa Sveto kri) in ledenik Pasterze (ki pa je naša ponižna Pastirica).

Slovenski poročevalec, 15. IX. 1953. — Bombardiranje Angloamerikancev je postajalo vse pogostejše. — Kdo je te reveže le tako hudo bombardiral — menda ne Italijani?

Večer, 15. IX. 1953. — Upamo, da se bo Marlbor uvrstil med to prvo šestorico jugoslovanskih mest. — Potem jih bo vsekakor že sedmorica.

TRI MARK TWAINOVE

KRATKO IN JEDRNATO

Ko je leta 1869 urejeval Mark Twain list »Buffalo Express«, je naklada pričela nenavadno naglo rasti, kajti urednik je užival pri bralcih veliko popularnost in je bil zelo priljubljen.

Tedanji lastnik drugega lista »Buffalo Courier« je zato skušal kupiti konkurenčni list. In pisal je Marku Twainu:

»Ali bi mi hoteli sporočiti mimogrede, po kateri ceni prodajate vaš časopis?«

In dobil je naslednji odgovor:

»Med tednom stane tri cente, ob nedeljah pet centov Mark Twain.«

»NAPAČNO« RAZUMELI

Nameščenci »Buffalo Expressa« so nekega dne osnovali »Baseball Club« ter naprosili urednika, če smejo imenovati klub po njem. Mark Twain ni imel nič proti temu. Kmalu zatem je klub pozval svojega nasprotnika na dvoboj in Mark Twain je izkoristil vsako priložnost, da je obiskal svoje moštvo.

Ob nekem treningu je opazil, da ima moštvo že zelo obrabljene žoge in rokavice. Tako je izročil kapitanu moštva dvajsetdolarski bankovec ter ga pozval, da »stori vse, da zmaga!«

Ko je Mark Twain na večer pred dvobojem obiskal svoje moštvo, je na svoje veliko presenečenje ugotovil, da so igralci še vedno imeli slabo opremo.

»Zakaj sem vam dal denar?« jih je vprašal.

»Dali ste nam dvajset dolarjev z napotkom, da naj storimo vse za dosego zmage...«

»Da, in?«

»Denar smo dali razsodniku!«

»OSTRIŽITE SI LASE!«

Nekega dne je sloviti humorist prejel pismo, v katerem je neznanec zatrjeval, da mu je popolnoma podoben in da ga okolje dostikrat zamenjuje z njim. Spočetka mu je to godilo, sčasoma pa ga je pričelo motiti. Ljudje, ki ga imajo za Marka Twaina, mu zadnje čase jemljejo toliko časa, da bi mu resnični Mark Twain lahko dal kakšno odškodnino. In menil je, da sto dolarjev ne bi bilo preveč.

Pisatelj, ki je slovel po svoji kuštravosti, mu je poslal pismo s 25 centi in pripisom:

»Ostrižite si lase!«

DOBER UČENEC

— Povej mi, Mihec, ali lahko samostalnike spregamo tako kakor glagole?

— Lahko.
— No, na primer?
— Jazbinšek Mikl.
— No?
— Jazbinšek Mikl, Tibinšek Vikl...

vrata in dejala, da bi, če bi tudi ta in ta gospodična stanovala tukaj, takega človeka ne sprejela. Nekaj sem zamrmral in naglo zopet stopil na cesto. Sam? Ne — tokrat je bil škotski terier tisti, ki mu je uspelo izmuzniti se skozi vrata in sedaj je hlastno lizal moje čevlje.

Kam sedaj? Ob cesti je stal prazen avtomobil. Hipoma mi je padla v glavo misel, prijel sem za kljuko, odprl voz in sedel vanj — terier pa za mano in sede ponosno na sedež poleg mene. Napravil sem kot sem nekaj pozabil, skočil iz avtomobila in zaprl vrata.

Tako — srečno sem se rešil pasje golazni, sem pomislil in hotel odhiteti z na pol pollzanimi čevlji na sestanek.

»Stoj!« se naglo oglasi nekdo za mojim hrbtom. Bil je miličnik. »Tukaj ne smete postaviti avtomobila — peljite ga tja naprej, kjer je prostor za parkiranje!«

Kaj sem hotel! Vsega pametno objasniti tako ne bi mogel, zato je bilo najbolje, da igram vlogo lastnika avtomobila še naprej! Vstopil sem zopet v avto in pasja zverina v njem me je sprejela z radostnim bevskanjem kot starega znanca.

Do takrat sem si domišljjal, da znam voziti. Toda tokrat, ali sta me pes in miličnik tako zmedla ali pa res ne znam voziti — vsekakor sem moral pritisniti na napačen vzvod, kajti zapeljal sem najprej v cestno svetilko, jo podrl, nato zapeljal skozi izložbo neke cvetličarne in tam obstal sredi ruševin — kot pokojni Neron sredi ruševin Rima.

Pri zaslisanju sem hotel kot poštenjak povedati vse po resnici, ko pa sem pričel z žarko zaseko in mojimi čevlji, so samo majali z glavo in me najprej predali psihiatrom. Toda ti so izjavili, da sem popolnoma normalen in v vsem odgovoren za svoja dejanja. Zato sem dobil za poskus tatvine avtomobila dva meseca, tri tedne za vožnjo brez izpita, en mesec zaradi ogrožanja javnega reda in mira, ker sem podrl kandelaber in vlomil v cvetličarno, denarno kazen sto dinarjev, ker sem parkiral na prepovedanem prostoru, nadaljnjih dve sto dinarjev zaradi kaljenja miru, pet sto dinarjev zaradi mučenja živali, dva tisoč dinarjev za podrt kandelaber, pet tisoč dinarjev za razbito izložbeno šipo in osem tisoč dinarjev za polomljen inventar cvetličarne. Lastniku avtomobila pa bom moral plačati kompletno popravilo avtomobila — koliko pa to stane, pa vprašajte pri avtomehaniku, jaz se ne upam. Razen tega me je zapustila še moja ljubljanka.

Ko pa sem se vrnil iz zapore, me je doma čakal paket, ki mi ga je poslala mati. V njem je bil velik zavoj zaseke, ki je seveda tudi že bila nekotliko žarka zaradi dolgega čakanja. Poleg zaseke pa pismo, v katerem mi piše:

»Pošiljam ti nekoliko zaseke. Upam, da Ti je ona od zadnjik dobro teknila. Želim Ti, da bi Ti tudi ta teknila vsaj tako...«

I. GOSPODARSKA PRAVLJICA

Nekoč je živeła kraljica, ki se je imenovala Družbena Evidenca. Bila je zelo samovoljna in neobjektivna. Ni trpela, da bi bil kdo bolj pameten od nje. Imela je skrivnostno ogledalce, ki ji je vedno ali skoraj vedno povedalo resnico. Nekoč je vzela ogledalce in ga vprašala:

»Ogledalce, ogledalce, povej: kdo je pametnejši od mene v deželi tej?«

Ogledalce je bilo tisti dan slabe volje in ji je za nalašč odgovorilo:

»Nihče!«

Kraljica se je veselo zakrohotala in delala še večje krivice svojim državljanom. Zlasti si je rada privoščila podjetja, katerim je odrekala denarno pomoč baš v času, ko so jo največ rabila.

Nekega dne je zopet vprašala ogledalce:

»Ogledalce, ogledalce, povej: kdo je pametnejši od mene v deželi tej?«

Ogledalce je zajelo sapo in odgovorilo:

»Marsikateri knjigovodja v podjetju!«

Kraljica je onemela in nato pričela blazneti. Tekala je po svojem gradu od zakladnice do dvorane zaupanja, ki so jo dvorjani imenovali s tujko »kreditni oddelek«. Pred to dvorano se je kraljica zgrudila mrtva na tla. To je bilo 30. junija onega leta.

V deželi je zavladalo veselje. Knjigovodje podjetij so se objemali in zažigali od veselja formularje. Toda le nekaj dni, kajti duh kraljice se je plazil po gradu in se naselil v dvorani zaupanja. Ljudstvo in knjigovodje so bili preplašeni, ker niso vedeli, kdo je strašni naslednik, ki je prevzel vlado v svoje roke. Tudi skrivnostno ogledalce je brez sledu izginilo.

Za nekatera podjetja so se začeli težki časi. Blago se je kopičilo v skladiščih, denarja pa od nikoder. Delegacije, ki so se večkrat napotile na grad v avdienco, so čule le skrivnostno krohotanje iz dvorane zaupanja in nič več.

Nekega dne pa se je nenadoma odprla dvorana zaupanja. Iz nje je stopil mlad gizdavi mladenič, oblečen v kraljeviča. Dvorjani so prepoznali v njem bivšega kraljičinega služabnika iz dvorane zaupanja. Mladenič je zaklical:

»Dajte podjetjem potrebni denar!«

Potem se je zopet umaknil v svoje sobane. Ko je bil popolnoma sam, je vzel v roke čudežno ogledalce in ga vprašal:

»Ogledalce, ogledalce, povej: kdo odloča o denarju v deželi tej?«

Ogledalce se je odkašljalo in odgovorilo po pravici: »Zaenkrat še ti, a ne vem, če bo šlo vedno vse kot doslej!«

II. GOSPODARSKA MEJA

Imamo razne vrste mej. Zanimivo je to, da so vse vrste mej važne. Poglejte na primer državne meje! S kakšno težavo bi nam iz Bolgarije in Albanije pomagali graditi socializem, če ne bi bilo državnih mej in se ne bi mogli inštruktorji socializma varno umakniti nazaj čez mejo, potem ko prinašajo od tamkaj bombe v našo državo. Prav tako važna je na primer meja dostojnosti, ker bi sicer brez te meje izgubili interesantnost italijanski irendentistični časopisi. Kako bi se težko česali, če ne bi vedeli kje je meja med lasiščem in vratom. Itd. itd.

Takim važnim mejam se je v zadnjem času pridružila še tako imenovana gospodarska meja. Iđor je samo navaden državljan in ne gospodarstvenik, važnosti te meje ne more spoznati. Se najenostavneje je navadnemu državljanu mogoče prikazati to mejo s

Zakonska dvojica se je ustavila v Texasu (ZDA) z avtomobilom ob bencinski postaji in si obenem tudi privoščila osvežujočo pijačo.

— Tukaj je videti vse strašno suho, je dejal mož postarnemu farmarju, ki je nekako pobit opazoval mimo vozeče avtomobile.

— Mhm! je zamomljalo stavec.

— Kdaj je tukaj zadnja deževalo?

— Približno pred tremi leti.

— To pa mora biti zelo hudo za tukajšnje farmarje, je, je dejal mož sočutno. Farmar je žalostno priklo-

TUJI HUMOR

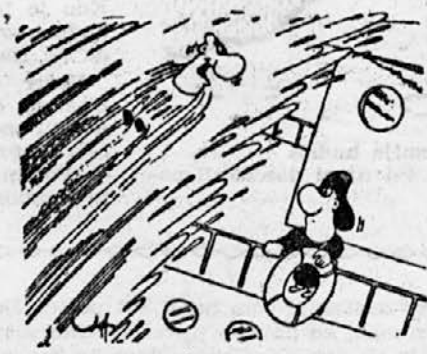
»Adio, dragi! Če me ne ljubiš več, bom osrečila tegale ribiča.«

Brez besed.

»To so pa moje lovske trofeje.«

»Ne rabim rešilnega pasu, se že vračam!«

Praktično.

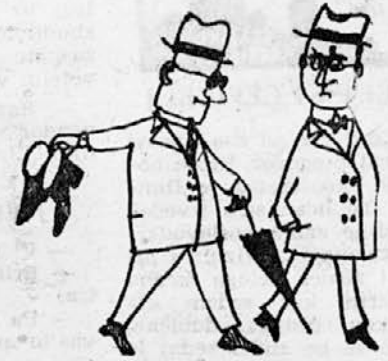
»Veš, umetnik je.«

GIJA

VSAK PO SVOJE

»Ne, ne — pas je preveč nategnjen.«

»Samo govoričenjel! Če čevlje znaš nositi, trajajo večno!«

prisposobo: če hočeš koga zadaviti, mu moraš napraviti okoli vratu mejo z vrvjo.

Mura je gospodarska meja med podjetjem »Nafta« iz Lendave in podjetjem »Naftaplina« iz Zagreba. Kako je ta meja važna, se vidi iz tega, da obe podjetji na eni in drugi strani Mure vrtata. V zadnjem času ni bilo pri vrtnanju uspehov. Ljudje pravijo, da so se cevi pod zemljo srečale in se zapletle.

Zelo dobro personalno politiko vodi »Naftaplina«, ki vabi strokovnjake iz inozemstva, to je z one strani gospodarske meje, ponujajoč jim dnevnice in terenske dodatke. Zalibog pa jim »Nafta« noče izdati potnih listov »Naftaplina« pa je že napravil protiukrepe in pošilja ojačanja iz sto kilometrov oddaljenega Zagreba. Delavce spremlja na poti nekaj vagonov terenskih dodatkov.

Kakšnih resnejših spopadov ni pričakovati, ker je k sreči od časov Vzhodnoindijske družbe minilo že nekaj sto let.

III. GOSPODARSKA FANTAZIJA

Tudi poslovni ljudje imajo fantazijo. Pogledjte samo imena lokalov! Zakaj so na primer v Beogradu dali nočnemu baru ime »Lotos«? Prepričan sem, da so ga imenovali tako zaradi tega, ker ima ta vodna cvetlica, ki plava na vodni površini, tako široke liste, da ne vidiš v globino. Istotako je z barom. Ko vstopiš vanj, nisi pojma nimaš, kakšne cene se skrivajo v njem in kako globoko boš moral ob slovesu seči v žep.

Zelo odkriti so Zagrebčani, ki so svoj nočni lokal imenovali »Grill-room«, kar pomeni v angleščini zajtrkovalnica. S tem so hoteli reči: ne obetaj si preveč, ko vstopaš!

V Ljubljani imajo svojo »Sestico«, ki te svari, da jo moreš obiskati le vsak šesti dan v tednu, to je v soboto, ker bi ti sicer bila potrebna denarna pomoč iz Atlantskega pakta.

Lepo je naše modro morje! Zlasti zvečer, ko sonce zahaja, in to ob začetku dopusta, ko imaš še nekaj denarja v žepu. Palme šelestijo ob nočnem zefiru, ti se pa sprehajaš z ženo in se pogovarjaš, kako bi v oddaljenem Mariboru prišel do boljšega stanovanja. Da, da, upravičeno so dali naslov našemu filmu »Vsi na Jadran!«, daš si ta film izdelali že pred dvema letoma, ko še ni deloval zakon vrednosti na cene naših gostinskih obratov.

Tudi v Mariboru imamo iznajdljive ljudi. Dejali so: »Zakaj ne bi ljudje rekli: Vsi v Jadran!«

In dali so gostinskemu obratu ime »Jadran«. In ljudje so dejansko začeli hoditi v ta lokal in plačevati vino po 190 dinarjev za liter. Kot ima naše morje skrivite zalivčke, tako je tudi kavarna »Jadran« postavljena na sejmišču stojnico. In kot grede ljudje večkrat tudi v zalivčke, tako sem tudi jaz obiskal omenjeno stojnico. Naročil sem liter vina in naštel 190 dinarjev. Toda natakarkar me je poučil, da moram dati še deset dinarjev, ker je vsota 200 sestavljena iz dveh števil 190 + 10. Ker sem imel v osnovni šoli slab red iz računstva, sem nekaj časa premišljeval in šele pozneje prišel na to, da je vino v tej stojnici po dve sto dinarjev za liter. Ker je natakarkar-matematik istočasno tudi predsednik upravnega odbora in imam zaupanje v organe samoupravljanja, nisem ničesar rekel, temveč le premišljeval, kako da se to podjetje imenuje po našem Jadranu, ki je vendar tako čist in prozoren. Še zvečer doma sem o tem premišljeval. Šele podzavest mi je dala na to odgovor. Tisto noč sem namreč sanjal sledeče: Kavarna Jadran je bila morje, jaz sem bil riba, natakarkar-matematik me je pa na trnku vlekel iz vode.

rektor ji je hotel vzbuditi tek s tem, da je vsak dan zlezal k njej v kletko in jedel pred njo banane, rostbife, slive in hruške.

Po nekaj tednih je tehtala gorila še vedno 15 funtov premalo. Toda direktor — ta se je pa zredil za dobrih deset funtov!

LOVSKA LATIN-ŠČINA

»... in ko sem se tako sprehajal po Afriki, sem zaslišal strašno zavijanje! Počasni se splazim tja, od koder prihaja zavijanje in stokanje — in kaj vidim? Tik pred seboj zagledam slona, ki se je po nesreči vsedel na kaktus in je bil zdaj poln ostrih bodic. Stopim k slonu in mu potegnem bodico iz kože. Slon se oddahne, me hvaležno pogleda in izgine.

In pomislite: nekaj let pozneje sem bil v našem mestu in sem šel pogledat cirkuško predstavo. Kar zaslišim veselo zavijanje, ki se mi je zdelo znano. Pogledam okoli sebe. In kdo stoji pred menoj? — Tisti slon iz Afrike! Takoj me je bil spet spoznal. Prijateljsko mi je pokimal, iztegnil rilec, me zgrabil okoli pasu in me posadil iz srednje vrste na ložni sedeži!

SENCNA STRAN ŽGANJA

Alkoholik se je razgovoril:

»Senčna stran žganja je v tem: ko ga izpiješ kozarček, postaneš drug človek, ta drug človek pa hoče spet svoj kozarček žganja.«

DOLARJI, DOLARJI!

Dva italijanska zdravnikaka se sprehajata po rimski ulici in razpravljata o svojih pacientih. Tik za njima hodi uslužbenec urada tuje gospodarske pomoči. Eden zdravnikov reče:

»V zadnjih treh dneh sem

ugotovil dvajset primerov meningitisa.«

Uslužbenec urada tuje gospodarske pomoči ga potrepnja po rami:

»Nikar jih ne obdržite v Italiji. Izvažajte jih. Italija potrebuje dolarje.«

Brez namigavanj

Prvi nosač: »Ta zaboj mi povzroča strašne bolečine v glavi!«

Drugi nosač: »Niš ne de - saj so v njem aspirini!...«

UBOGI MOŽJE!

Dve tožita nad svojimi možmi. Pa pravi prva:

— Ne vem, kaj bi bilo z mojim Hinkom, če ne bi imel menel!

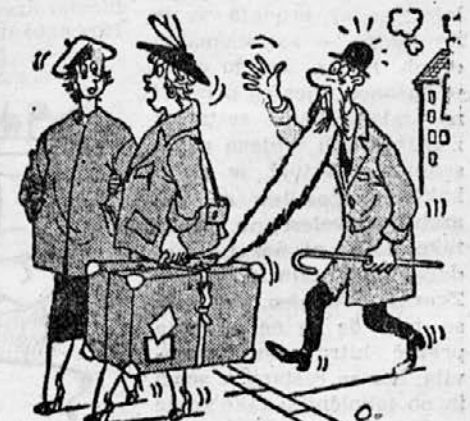
Druga vzdihne:

— Kakšne težave imam šele jaz s svojim Janezom! Vedno, kadar si hoče prišiti gumb ali zakrpati nogavice, mu moram celo nit vdeti v šivanko...!

ZGODI SE

»Oprostite, ali bi bili tako prijazni in menjali prostor? Veste, ne prenašam namreč vožnje s hrbtno proti smeri vožnje.«

»To je pa že nekoliko preveč nesramno! Tako star možakar, pa tako vsiljivo sledi dvema mladima ženama!«

CELJSKI CEFIZELJ

»Kdor zna pa zna,« pravi ljudski pregovor, in na občinski konferenci v Rimskih Toplicah sem izvedel, da si je znala poslovodkinja tamkajšnje »Izbire« pri vsaki štruci belega kruha ustvariti kar sedem dinarčkov čistega dobička. Kako se bo znala sedaj iz te zagate izmazati, pa je zopet poglavje zase.

Na cesti Griže—Sešče sem videl, kako rase sredi ceste trava in sem zato samo še čakal, kdaj bom zagledal pasočje se krave, kajti njihovih odpadkov je bilo več kot dovolj, tako da bi veliki Old Shatterhand v spanju našel pot v Griže in še dalje v okoliške vasi.

Na Polzeli sem bil tudi jaz med tistimi, ki so si brezplačno ogledali konjske dirke, ker so prodajalci vstopnic preveč vestno opravljali svojo dolžnost, potem pa sem jo še domov v Celje mahnil. Ampak rečem vam, da se mimo trgovine »Turist« sploh ne upam več hoditi, ker moram vselej misliti na to, da me bo ob pogledu na njeno zunanost zadela možganska kap.

Cefizelj 1. r.

OBMURSKI FLIKAČ

Tokrat bom začel kar v Ljutomeru, kjer so me v gostilni »Pri Prleku« zaradi ene same mikroskopsko velike zemlje olajšali kar za sedem dinarčkov, čeprav bi jih lahko pri soslednjem peku dobil po štiri dinarje zvrhan koš. Upravniku gostilne se je nemara nekoč sanjalo o astronomiji, pa misli, da lahko sedaj prodaja svoje zemlje po — astronomskih cenah. Potem sem jo ucvrl v Puconce, kjer so prisotni na mladinskem sestanku zaman čakali svojega predsednika. »Najbrž je dobil kakšno zaposlitev na zagrebškem velesejmu, da ga tako dolgo ni nazaj,« sem dejal mladincem in odšel v Zgornjo Ščavnico, ker sem se bal, da se ne bi cesta preveč hitro sama popravila, ker se cestarji v senci in ob jabolčniku tako vneto pogovarjajo o njej.

Toliko za danes, prihodnjic pa več.

Flikač 1. r.

RAZUMLJIVO

— Sinoči sem za večerjo jedel petelina. Danes zjutraj ob štirih pa sem se zbudil in nisem mogel več zaspati, tako me je tiščal petelin v želodcu.

— Razumljivo. To je bil vendar njegov čas vstajanja!

NESPORAZUM

— Vi pa ogromno pijete.

— Približno tri, štiri litre.

— Pa se ne bojite, da bi vas to spravilo v grob?

— Kje nek! Saj mi navadno plačajo drugi!

Kljun:

Ko sem nekoč v družbi prijateljev skesano sklonil glavo in priznal, da v svojem življenju nisem bil še nikdar na motodirkah, so se prijatelji zakrohotali:

»Človek dvajsetega stoletja, kje pa živiš! Krog in krog tebe mehanizacija, ti pa vtikuješ svoj kratkovidni nos v nekakšno literaturo. Medtem ko mojstri motorjev tvegajo svoja življenja za napredek tehnike, uničuješ ti svoje oči s slabim papirjem!«

Priznam, ta očitek me je prizadel. Sklenil sem, da se poboljšam. Prilika se mi je kmalu ponudila. V nedeljo so bile napovedane motodirke.

Ko mi je biljeter odtrgal kupon vstopnice, sprva nisem vedel ne kod ne kam, kajti motorji so tako zarjaveli, da sem se preplašil kot zajec, ki ga preganja tisoč lovskih pušk. Zdelo se mi je, da je prišel sodni dan in bo treba stopiti na levoico med pravičnike...

Opazil sem, da gledalce hrup ne moti in da ga sprejemajo kot nujnost. Polagoma sem se umiril in se pričel razgledovati po igrišču. Preril sem se v gručo gledalcev, ki so stali na ovinku arene.

Glas v zvočniku je napovedal start prve dirke. Zagrmelo je in zabobnelo in dirka se je pričela. Zagledal sem motoriste, ki so blazno drveli mimo ovinka. Hip nato me je zagrnil prah

Cez nekaj let...

»Kdo bi se le danes v času tehnike bavil z navadnimi klopote!«

MOTODIRKE

in v levo oko mi je padel drobec, ki mi je vzela vid. Druga runda. Spet me je pokrnil prah. Počepnil sem in si menceal oko, v kate-rega mi je padel drobec. Z robcem sem ga skušal potegniti ven. Oko mi je zateklo in pričelo me je sketleti Tretja runda. Oblak prahu. Na levo oko ne vidim nič. Na desno kakor v nekakšni megli. Četrta odločilna runda. Ovinek. Spet sem počepnil. Prah. Oko me boli vedno huje. Glas v zvočniku: Odlična borba motorističnih asov!

Sledi druga dirka! Prva runda! Z desnim očesom sem videl motoriste, kako so drveli proti ovinku. Oblak prahu in hip nato sem presunljivo kriknil. Drobec mi je zletel v desno oko. Zdaj nisem videl ničesar več. Druga runda. Tretja runda. Četrta in zadnja runda. Glas v zvočniku: Kolosalna borba mednarodnih mojstrov! Sledi zadnja in glavna dirka dneva. Gledalci, napnite oči,

GLAVNIK

— Zakaj si vendar vrgel glavnik skozi okno?

— Zlomil se mu je zob.

— Ampak zaradi tega ti ga še ni treba metati skozi okno?!

— Kako da ne? To je bil namreč — zadnji zob!

Ob Zagrebškem velesejmu

SPET ENA

»Mi je prav žal, tovariš šef. Toda če ste se hoteli voziti v tovarno, bi si morali nabaviti krajši avtomobil!«

ENA MOTORIZIRANA RAVENSKA

Kolo-motokrožek ravske železarne je na zadnjem zasedanju sprejel sledečo resolucijo:

— Za pospeševanje in modernizacijo tovarniškega prometa predlagamo upravnemu odboru tole:

1. Takoj je treba ukiniti stojala za kolesa ob vhodih, ker ne služijo več svojemu namenu in namesto njih postaviti individualna stojala na vsakem delovnem mestu.

2. Vsa vrata in prehodi med oddelki naj bodo pol ure pred pričetkom in pol ure po koncu dela odprta, tako da bo omogočen vsem mehaniziranim delavcem najkrajši dohod in odhod do delovnih mest brez nevarnosti, da bi se zaletavali v stroje, verige žerjavov, pešce ter ostalo nepotrebno navlako v tovarni.

3. Takoj je treba montirati v tovarni nov zračni vod z nadpritiskom 1,79 atmosfere s priključki za napihanje zračnic, da ne bo zaradi uporabe dosedanjega voda z nadpritiskom 7 atmosfer še nadalje razganjal zračnikolesarjem in motoristom.

4. Popravilo koles in motorjev naj se odvija še nadalje po dosedanjem načinu.

Vse za biciklizem!

Prizadet!

KORISTNI GOSTJE

Thomas Edison je bil pravo nasprotje genialnega izumitelja Nikole Tesle — bil ni samo iznajditelj, ampak tudi zelo dober in spreten trgovec. Njegova je definicija razlike med znanstvenikom in izumiteljem: »Jaz nisem nikak znanstvenik, sem samo izumitelj. Faraday je bil znanstvenik, kajti on ni delal za denar in to mu ni prišlo niti na misel. Jaz pa merim vse po srebrnem dolarskem kovancu. Kaka stvar ob tej meri odpove, vem, da se ne izplača.«

In to pojmovanje mu je vrglo lepo posestvo, na katerega je bil nenavadno ponosen. Ko je nekega dne sprejel več gostov, jim je razkazal tehnične popolnosti svojega posestva. Pri povratu domov so morali gostje tudi mimo starinskega vitla, pri čemer pa so ugotovili, da ta tehnična popolnost zahteva veliko moči, preden jo človek obrne.

»Well, gospoda moja,« jih je potolažil Edison. »S to zapreko ste izpolnili pomembno nalogo! Vsak, ki je vitel zavrtel, je izčrpal tri tisoč litrov vode v rezervni tank na strehi moje hiše. Dovolite mi, da se vam zahvalim, kajti z vašo pomočjo sem preskrbljen z vodo za nadaljnjih osem dni.«

MOLK JE ZLATO

ali iznajdljivost kranjskega direktorja

Naš kranjski sodelavec je imel z direktorjem znane kranjskega podjetja naslednji intervju:

Vprašanje: Tovariš direktor, kateri ukrep, ki ste ga v zadnjem času uvedli v podjetju, se vam zdi najsijajnejši?

Odgovor: Hja po moji pameti menda tisti, da si mora vsak uslužbenec podjetja nabaviti Wertheim ključavnico.

Vprašanje: Zakaj pa ravno to? Ali morda vaša tovarna proizvaja Wertheim ključavnice.

Odgovor: Ne, toda s tem ukrepom sem ubil dve muhi na mah. Kranjsko borzo dela sem rešil skrbi, da bi morala najti odpuščerim uslužbenecem našega podjetja nove službe, uslužbenec pa sem rešil odpuščitve in jim onemogočil dajanje kakršnihkoli izjav agenciji »Toti press«.

Vprašanje: Ali ste ubili pri tem še kakšno muho?

Odgovor (tokrat zelo sramožljiv): Je še nisem ujal, čeprav bi ji na svoje stroške nabavil za gobec Wertheim ključavnico. Veste (pri tem je zardel), zadnjič se mi je ponečedila na direktorski stolček...

NA PLANINCAH LUSTNO BITI

Planinska koča (Mariborska koča ni prizadeta). Cene normalne.

Gost: »Tovariš oskrbnik, ali se vam ne zdijo tele porcije izredno majhne?«

Oskrbnik: »Oprostite, toda temu je krivo vreme!«

Gost (osuplo bulji vanj): »???«

Oskrbnik: »Zjutraj je vreme kazalo, da bo dovolj, če skuhamo 15 kosil, sedaj pa jih rabim 50...«

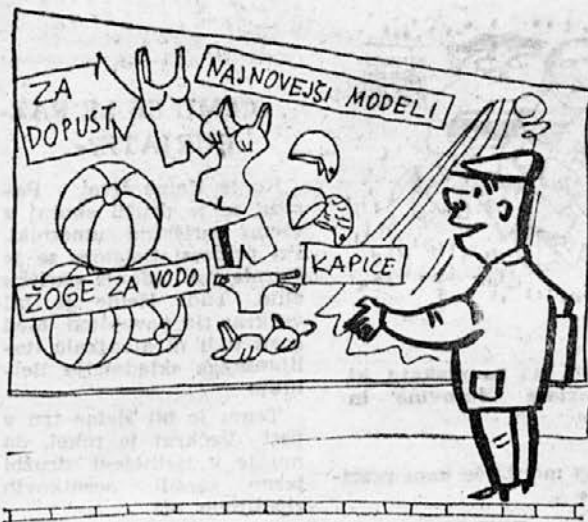
KULTURNA POSTREŽBA

V prodajalno kmetijske zadrage je stopil kupec in vprašal:

- Imate muholovce?
- Nimamo.
- Imate zobno ščetko?
- Tudi nimamo.
- Pa baterije?
- Tudi nimamo.
- Poslušajte, kaj pa sploh imate?
- Dve sto jurčkov dolga.

(Op. uredn.: Vsaka podobnost s katero prodajalno v okolici Filovcev je zgolj plod hudobnih jezikov!)

Simptomi ponekod

»Očitno — jesen je tu!«

DOBER ODGOVOR

Profesor pokaže s palico na globus in vpraša:

— Povejte mi še, kaj je to?

Dijak vztrajno molči.
— Zadeli ste. To je Tihl ocean!

OTROSKA

— Mirica, kako pa se-diš?! Ali ne vidiš, da kažeš teti hrbet?

— Saj ga ne kažem! Kaj ne vidiš da sem oblečena?!

ZELO STAR VIC

Slovar — to vic je star in znan — za čtivo res primeren ni, a vendar bolj kot v »7 dni« standardna pedagoška stran! —hrt

NAGRADNI NATEČAJ

Kino Pobrežje razpisuje nagradni natečaj za izdelavo osnutka (projekta) prenosnega — žepnega stranišča za potrebe obiskovalcev kina. Stroški gradnje stranišča naj bodo čim manjši, ker je del kredita za gradnjo namenjen tudi za nabavo očal sanitarni inšpekciji, da bo v bodoče bolje videla.

Vse ostale informacije daje Mariborsko kino podjetje.

Lipe:

ZALOSTNA RESNICA o mariborskem teatru

Tramove trhle v stropu žrejo gobe, Teater, zbogom! Kmalu greš — po gobe!

VIDIKI PRI SESTAVI REPERTOARJA MARIBORSKE DRAME

1. Trgovski (»Beneški trgovci«)
2. Finančni (»Neapeljski milijonarji« — »Dedinja«)
3. Agrarni (»Obdelujejo v miru svoje vrtove«)
4. Revolucionarni (»Velika puntarija«)
5. Zabavni (»Morebitna slovenska noviteta«)

ZURISKA ARENA

Kako se s taktiko osvaja šah, vedo sovjetski vele mojstri umni: Tajmanov, Smislov, Keres, Averbah, ki točke si poklanjajo pogumni. Doseči prvo mesto je njih plan, zato si Geller, Bronstein, Petrosjan s remiji lajšajo napor turnirja, na hitro roko sklepajo premirja. Če pa Reshewsky v kakšno past zabrede,

se reši: »Danes verske imam obrede!« V partijah raznih mnogo je nesmi-slov, a ruski smisel je, da zmaga Smislov. Če Smislov odpove, že Keres čaka, če Keres ne, pa Bronstein — na naslov prvaka! Kdo ve, morda pa jim kdo zmeša štrene. Nerus postal prvak bo šahovske arene?!

»Glej, glej sosedove! Kar čez noč vsa družina v novih, elegantnih oblekah! Gotovo se je oglašil stric iz Amerike!«
»Kje neki! Tako dobro, elegantno in ceneno obleko smo kupili kar pri ljubljanski NA-MI!«

IZ PIONIRJEVE TORBE

(Piše Jožek Cebulica)

Zadnjič me je prijatelj France, ki je že velik in hodi v gimnazijo, povabil na mladinski sestanek

V BREŽICE.

Ampak razen naju ni bilo skoraj nikogar drugega na sestanku in je zato moj prijatelj France rekel, da je sestanek zato tako slabo obiskan, ker imajo pri njih občinski komite LMS samo na papirju. Jaz pa tega še ne verjamem, ker še nisem videl nobenega člana komiteja na papirju, pač pa šestokrat v kinu, na plesih in na podobnih kulturnih prireditvah.

V BLANCI

sem si hotel ogledati zadrugi dom, ampak me je neki možakar prenal od tam in je vpil za meno, da stoji zadrugi dom na njegovem zemljišču in potemtakem jaz. Jožek Cebulica, nimam tam sploh ničesar iskati. Sedaj pa bi jaz zares rad vedel, kaj išče ta Nebodigatreba tolikokrat v vaški krčmi, ki tudi ni n. njegovem zemljišču, pa ga ni zato še nihče ven vrgel.

V SMARJESKIH TOPLICAH

je moj bratranec vprašal očeta:

»Očka, zakaj visi na tej hiši ključ?«

»To, sinček, je znamenje, da ima v tej hiši ključavničar svojo delavnico.«

In ko smo potem prišli mimo neke na pol porušene bajte in je očka rekel, da je to šola, je bratec vprašal:

»Očka, zakaj pa potem ne obesijo na šolo kakšnega otroka za znamenje?«

»Saj bi ga obesili, toda kaj ne vidiš, sinko, da bi se potem pod takšno težo ta bajta enostavno podrta?«

PEPA PIŠE JUCI

Na poti v Tolmin mi je neka starka prodala čisto novo brezovo metlo, s katero sem pometla iz hotela »Krn« tisto zloglasno »Lilli Marlen«, ki je žvrgolela iz zvočnika in ob kateri se je marsikateremu gostu zataknil grižljaj v ustih — Upam, da bodo lahko od-slej gostje v miru prežvekovali svoj opoldanski obrok, zvočnik pa se najbrž tudi ne bo razpočil od jeze, če ga bodo kdaj v kdaj naravnali na ljubljansko valovno dolžino

Tvoja Pepa.

V GLOBINAH CLOVESKEGA SRCA

Cloveška duševnost je v svojih niansah neizčrpna. Pridi na primer domov: žena se jezi, ker si nisi dobro obrisal čevljev. Ko ji daš pet sto dinarjev, ki si jih zaslužil s posebnim delom, ti prijazno reče, da ti zaenkrat to odpusti, da si pa prihodnjic res moraš čevlje obrisati, preden stopiš v stanovanje.

Ce človekova duševnost varira že ob takih prilikah, kako ne bi ob tekmi med Branikom in sarajevskim Zelezničarjem, ko gre za to, ali bo Branik zadnji ali med zadnjimi na tabeli. Sel sem na stadion Branika, se vsedel med »ljudstvo« in registriral.

ZACETEK

»Ze gredo, glejte jih! Pr me j duš, so pa kar fejt figure naši fantje! Tone, imaš en cigaret?... Hvala! Sarajevčani pa nič posebnega ne izgledajo!«

0:0

»Hudiča, ali ne bo nobenega gola?«

»Saj sem vam rekel, da ne znajo streljati!«

»Pojd' se solit, samo driblajo. Kdo je bil tisti pametnjakovič, ki je dal Petka na krilo?«

»Kaj pa sploh ta Čučko dela v napadu?«

1:0 ZA BRANIK

»Gooooo! Ali nisem rekel... gooooo!... da je Čučko od hudiča?«

»Seveda, take mlade je treba dati v napad!«

»Ne veselite se preveč! To je edini gol, ki ga je Branik zabil po sreči. Počakajte, ko bodo Sarajevčani začeli ne bodo več nehali!«

SE VEDNO 1:0

»Ja, dragi moj Branik, malo je to 1:0! Se bo pa že treba malo bolj potruditi! Kaj pa te Sarajevčani zabijejo gol?«

»Fika laudon! Ne driblajte toliko! Glej ga, Ludo, kaj pa tako nabija?«

»Saho leta kot brez glave okoli! Iz te moke ne bo kruha!«

2:0 ZA BRANIK

»Gooooo! Fiveš! to ti je igralec! Dva nič, to pa je že lep rezultat! Ta vražji Branik, kdo bi si mislil!«

»To ti je pa že znanje! Krasni fantje!«

SE VEDNO 2:0

»Rezultat je dober, vendar pa še en gol ne bi škodil — za vsak primer.«

KIBIC

»... in zapomnite si, tovariši, da sta na plakatu, ki napoveduje današnje tekmo, oglasa »Surovine« in »Mestne klavnice!«

»Premalo se zavedajo, da je naskok dveh golov premalo za tako moštvo kot je Zelezničar!«

»Kaj si vendar mislijo! Namesto da bi se potrudili in zabili še kak gol, se pa igračkajo!«

»Naravnost privoščil bi jim, da bi Zelezničar zabil kak gol!«

»Tale Petek pa bi lahko malo več streljal!«

3:0 ZA BRANIK

»Goooooool! Petek ga je dal! Ta vrag se je »šparal« ves čas za ta gol. Hudičeva taktika!«

»Trije goli pa zadostujejo! Sarajevčani se lahko postavijo na glavo! Ne dobijo jih več!«

»Nagrabil bi te naše fantje!«

»Igrajo od hudiča! Kaj jih je vse trener Dragičević naučil v tako kratkem času!«

3:1

»Prekleta smola, da so mogli Sarajevčani zabil gol!«

»Kakšna smola, znanje! Premalo pazijo na Pašiča!«

»Preveč domišljavi so bili spričo 3:0!«

»Preklete nevarna zadevali Igrajo še dvajset minut!«

3:2

»Saj sem rekel, da ga lomijo! Preklet hudič, še izgubili bodo navsezadnje!«

»Vrag naj vzame te Branikovec! Clovek se mora z njimi stalno jeziti!«

»Tale Dragičević jih ni znal naučiti najosnovnejše taktike!«

»Nimajo kondicije! Jaz bi jih na vsakem treningu napodil dvajset rund okoli igrišča!«

»Ali imajo ti ljudje sploh še kaj mozga? Pazi tam na Pašiča, kaj si slep?!«

»Hercmanski, pojd' v kišto s svojim nabijanjem!«

KONEC 3:2 ZA BRANIK

»Hvala bogu, konec! Preklete težko ali vendarle!«

»Dobro so se fantje borili! Ne moreš reči, da bi bilo kje kako res slabo mesto! Vsi so se potrudili! Če bo šlo tako naprej, se

bomo morda še kam prerinili!«

EPILOG

Tisti večer sem prišel domov ves zmešan. Zena me je vprašala:

»Kaj hočeš za večerjo — meso ali jajca?«

»Oboje je dobro, kakor se pač vzame!« sem ji odgovoril.

Zena me je začudeno pogledala. Ko mi je dala kavo, me je vprašala, če je dovolj sladka.

»Je in nič!« sem ji odgovoril.

Vprašala me je, če sem bolan, zmajala z glavo in odšla.

Uboga moja žena! Če bi se ona razumela na nogomet, bi vedela, da je lahko clovek istočasno prašič in golobček. Zakaj ne bi bila potem lahko kava istočasno sladka in grenka? Grenkoba in sladkoba sta si vsaj po svojem izvoru — človeškem okusu — podobni, o prašiču in golobčku pa bi težko rekli, da sta si po izvoru podobna.

Pro memoria

Funkcionar Teniške zveze Jugoslavije: »Kaj neki sem že pozabil?... Ah, da: pozabil sem pozabiti povabiti teniškega prvaka Slovenije Branika na moštveno teniško prvenstvo Jugoslavije!«

IZ TUJEGA IN DOMAČEGA LOGA

»CEMU SE LE RAZBURJATE?«

Ko je Heine živel v Parizu, se je družil skoraj z vsemi pariškimi umetniki. Pri princesi Belgioso se je zbirala vsa tedanja pariška elita. Tudi Heine je bil večkrat tja povabljen. Med gosti tudi ni manjkalo italijanskega skladatelja Bellinija.

Temu je bil Heine trn v peti. Večkrat je rekel, da mu je v Heinejevi družbi tesno zaradi pesnikovih zbadljivih oči.

Heine je to vedel. Kjerkoli je naletel na Bellinija, se je z njim rad pošalil. Nekoč sta igrala biliard. Heine ni mnogo preišljeval. Igral je kar na slepo srečo. Bellini je pa samo študiral, kako bi bolje igral.

Heine je izgubil potrpežljivost in ga podrezal:

»Pohitite! Ne izgublajte toliko časa! Ali ne veste, da so vsi duhoviti skladatelji umrli že v mladih letih?«

Bellini je preplašen odložil palico in se potožil družbi:

»No, zdaj vsi vidite, kaj počenja z menoj ta strašni clovek! Dobro ve, da kaj takega ne morem slišati!«

Heine je pa smehljaje pripomnil:

»Radoveden sem, čemu se razburjate? Jaz niti ne vem, če vi sploh spadate med duhovite skladatelje!«

NAJBOLJSE JAMSTVO

Vodstvo nekega velikega industrijskega podjetja je dalo sezidati novo upravno poslopje. Dan po svečani otvoritvi novih prostorov je direktor poklical šefa uradov k sebi in mu naročil:

»Ne pozabite zavarovati premišnine v uradnih profi kraji. Izjemo tvorijo le zidne ure.«

Šef uradov ga debelo pogleda in s še bolj presenečenim obrazom vpraša:

»Ne razumem, zakaj bi zidnih ur ne bilo treba zavarovati?«

»Nima smisla,« vzlikne direktor. »Zidne ure je nemogoče ukrasti: vsi uradniki neprestano pasejo oči na njih...«

DOBER PLAČNIK

— Ali mi lahko posodite 20 tisoč dinarjev?

— Hm, kdaj pa mi jih mislite vrniti?

— Deset vam jih lahko vrnem takoj!

SLABA TOLAŽBA

— Zob te boli? Kupi si srečko in pomisli, da lahko nanjo zadeneš premijo, pa boš pozabil na bolečine!

— U redu, brate, a ono »izvlačenje«, što piše na njoj, opet me potseca na zub!

NEWYORSKA

Bob je padel iz dvajsetega nadstropja. Ko je letel mimo petega nadstropja, ga je slišal Jack vzdihovati:

— Oh, če bo šlo še naprej tako srečno kot doslej, se mi ni bati nič hudega.

PASJA ZGODBICA

Star protestantski pridigar je v neki cerkvi govoril vernikom o grehu:

»Greh, dragi moji bratje, je podoben velikemu psu. Tako poznamo psa ponosa, nevoščljivosti, egoizma in, končno, bratje moji, psa spolnega izživljanja. Če hočete v nebasa, morate prej ubiti vse te pse. Jaz dobro vem, da se to da storiti, kajti v tem sem popolnoma uspel. Ubil sem psa ponosa, nevoščljivosti, egoizma in, bratje dragi, tudi velikega psa spolnega izživljanja.«

Ko je izgovoril te besede, ga je eden vernikov vprašal:

»Brat, pa si popolnoma prepričan, da tale zadnji pes ni umrl naravno smrti?«